

forstaar den Opgave, det skal løse, et Mandskab, som ikke virker udfordrende i nogen Retning, og som kan virke som Politi ligeligt til begge Sider.

Lovforslagets § 1 tager dernæst Sigte paa at give Ministeren Bemyndigelse til at forandre den ordinære Indkaldelsesperiode særlig for Fodfolkets Vedkommende. Ministeren omtalte dette nøjere og mente, der muligvis ikke vilde blive Brug for Bemyndigelsen til det Formaal, den oprindeligt havde, men at der nu muligvis kunde være Tale om alligevel at benytte den af Hensyn til Epidemien. Vi fra vor Side har ikke noget imod, at Bemyndigelsen gives, enten den nu bliver benyttet i den ene eller den anden Hensigt. Det samme gælder § 2, hvor der træffes Bestemmelse om, at der skal indkaldes et mindre Antal til Uddannelse i Aar end normalt foreskrevet. Vi giver dette Forslag vor Tilslutning. Det angaar kun Fodfolksregimenterne. Vi har ikke ment det tilraadeligt at lade noget lignende gælde med Hensyn til de særlige Vaaben, idet der her er saa mange praktiske Forhold, som vil spille ind. Naar man indskrænker de indkaldte Styrker ved disse Vaaben for meget, vil det, der tilsigtes med Uddannelsen, ikke naas. Vi har derfor fraraadet en saadan Indskrænkning for de særlige Vaabens Vedkommende, og dette vort Raad har den højtærede Forsvarsminister fulgt, hvad vi sætter Pris paa.

Jeg kan med disse faa Ord paa egne og mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag, og jeg gør det ud fra den Forudsætning, som ogsaa blev nævnt af den højtærede Forsvarsminister, at disse Bestemmelser, særlig de i § 2, ikke foregriber noget med Hensyn til Fremtiden. Det, som sker, er kun en Reduktion af Indkaldelserne, idet vi gaar ud fra, at disse har været saa betydelige under Sikringsperioden, at en ringere Indkaldelse end foreskrevet i Hærloven for Tiden er tilladelig, ogsaa rent hærmæssigt set. Men med Hensyn til Fremtiden reserverer vi os selvfølgelig vor Stilling indtil det Tidspunkt, da vi kan træffe en endelig Ordning af disse Forhold.

Ligesom den højtærede Forsvarsminister skal jeg anbefale, at Lovforslaget ikke alene behandles velvilligt, men ogsaa hurtigt. Det har sin Betydning med Hensyn til Indskrænkning af Indkaldelserne, at der vides Besked her hurtigst muligt rundt omkring, saaledes at de Folk, som ellers havde gjort Regning paa at blive indkaldt, faar at vide i god Tid, at de slipper derfor, og altsaa kan indrette sig derefter. Da Sagen er forberedt saa grundigt, først

i Forsvarscommissionen og dernæst i Folketinget, og der paa intet af de Punkter, jeg her har omtalt, er rejst Modstand fra nogen Side, synes jeg, at en yderligere Drøftelse er ret unødvendig, og jeg finder derfor, at Landstinget udmærket godt kan lade Sagen gaa umiddelbart til anden Behandling.

Piper: Det foreliggende Lovforslag omhandler først en Bemyndigelse for Forsvarsministeren til i 1920 at afvige fra de sædvanlige Regler for Indkaldelse for at tilvejebringe den militære Styrke, som er nødvendig til Sønderjyllands Besættelse, og denne Del af Forslaget kan jeg paa mit Partis Vegne give fuld Tilslutning. Jeg vil slutte mig til de Udtalelser, der fremsattes af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, med Hensyn til Kvaliteten af den Styrke, der sendes til Sønderjylland, og indtrængende henstille til den højtærede Minister, at man paa dette Omraade er saa kritisk som vel muligt, for at der ikke skal komme Elementer derved, som kan vække Forargelse paa den ene eller den anden Maade.

I Lovforslaget bemyndiges Ministeren derhos til at afvige fra Reglerne for Indkaldelse, og der er særlig tænkt paa, at nogle af Sommerholdet skulde indkaldes tidligere for at kunne afløse de Besættelsestropper, der nu afgaar til Sønderjylland. Jeg hørte nu af den højtærede Forsvarsminister, at dette vil der sandsynligvis ikke blive Brug for, og det kan jeg hilse med saa meget større Glæde, som de militære Myndigheder har udtalt sig imod en saadan Afvigelse, idet man hævdede, at den Uddannelse, der derved kunde finde Sted for de tidligere indkaldte Afdelinger, vilde blive af betydelig ringere Art, end naar de indkaldtes til normal Tid.

Endelig er der § 2, hvorefter Forsvarsministeren bemyndiges til i 1920 ved Fodfolksregimenterne at lade uddanne Mandskab i mindre Antal end fastsat, dog mindst Halvdelen af Antallet. Det var Forsvarsministerens oprindelige Plan, at en saadan Reduktion ogsaa skulde gælde for de særlige Vaaben, men dette maatte vi fra vor Side meget misbillige, da derved en forsvarlig Uddannelse af alle de værnepligtige til disse Vaaben efter de militæres Erklæringer absolut ikke kunde ske. Det er derfor heldigt, at den højtærede Forsvarsminister har indskrænket sig til at foreslaa, at Reduktionen skal gælde Infanteriet, et Forslag, som vi fra vor Side efter Omstændighederne kan slutte os til, særlig i Betragtning af, at der det sidste Krigsaaer var indkaldt et